

At leve i nuet er livets teknik -
og alle folk gør deres bedste,
men halvdelen vælger det nu,
som gik,
og halvdelen vælger det næste.
Piet Hein

Jaget och "Det eviga Nuet"

Per Bruus-Jensen

Översättning: Lars Palerius

Som var och en kan konstatera, äger all livsupplevelse rum i det vi kallar Nuet. Vi ser, hör, luktar, smakar, känner, tänker och planerar samt utför allt möjligt annat i Nuet, men vad är egentligen detta Nu för något ...?

Omedelbart uppfattar vi Nuet som något, som har med fenomenet **tid** att göra, nämligen i den meningen att det utgör mötesplatsen och skärningspunkten mellan dåtid och framtid och således representerar själva begreppet nutid. Men medan de två förstnämnda formerna för tid (dåtid och framtid) kan tillskrivas en viss utsträckning (i vårt medvetande), saknar Nuet helt och hållet utsträckning; det har inte i någon som helst form del i vare sig dåtid eller framtid, men representerar uttryckligen "platsen" där det sistnämnda genom fenomenet upplevelse momentant och ögonblickligen glider över i det förstnämnda. Vad är det som här utspelar sig ...? Vad är på det hela taget Nuet för något ...?

Som utgångspunkt för ett svar på frågan kan det noteras att Nuet först och främst är något som upplevs, vilket igen vill säga att det är ett något med *subjektiv* status och därmed ett något som står i relation till fenomenet "upplevare" – ett subjekt. Nämligen det subjekt vi alla var för sig har intryck av som vårt Jag (Jaget upplever Nuet, och gör det dessutom *i* Nuet). Och det är på intet vis en tillfällighet, **då Nuet enligt Martinus i verkligheten är Jagets egna konstanta ur-intryck eller "ur-syn" av sig själv i rollen som principen upplevare**. Ett intryck som konstant förmedlas genom dess skapar/upplevelseförmåga. Och då Jaget som sådant för det kosmiska medvetandet är evigt och oändligt och därmed utanför tid och rum, präglas dess ur-intryck av sig själv i överensstämmelse med detta. Nämligen på det viset att Nuet inte endast konstant och statistiskt upplevs som ett och samma,

men också som totalt i avsaknad av utsträckning i någon som helst form. Det är inte så eller så långt, eller så och så kort (mätt i tid); i stället uppträder det som den knivskarpa fokus- och skärningspunkt, där framtid via löpande livsupplevelser glider över i dåtid. Eller med andra ord: Nuet fungerar oavbrutet som den momentana scen av tomhet och stillhet, där allt annat tillhörande livsupplevelsens fenomenvärld utspelar sig för Jaget och därmed å ena sidan berikar Nuets med en ständigt skiftande kolorit (inklusive föreställningen om tid), och å andra sidan samtidigt tillför Jaget en växande självinsikt, d.v.s. Ego-medvetande. Åtminstone för människans vidkommande.

Men vad är då Jaget för något ...?

Enligt Martinus representerar Jaget livets första och högsta kosmiska funktionsprincip, då det i praktiken spelar rollen som principen skapare/upplevare. D.v.s. rollen som första orsak till fenomenet skapelse och i samma förbindelse via så kallad livsupplevelse som ultimativt vittne till skapelsens resultat.

Rent *rollmässigt* är Jaget den instans eller den faktor i det levande väsendet, varifrån initiativet till skapelse utgår, och till vilket intrycken av denna skapelse samt dess resultat återgår och därmed ingår i. Men hur bär sig Jaget i praktiken åt för att uppfylla denna roll; vad är det i sig självt för något ...?

När det gäller den sista delen av denna fråga är svaret, som redan inledningsvis nämnts, att Jaget är en kosmisk funktionsprincip, dvs. ett universellt eller arketyiskt Något, som – drivet av ett evigt *ur-begär* – spontant tillvaratar en speciell principiell funktion. Nämligen att å ena sidan verka som initiativtagare och därmed som initial orsak till skapelse, och å andra sidan via så kallad upplevelse tjäna som vittne till såväl den exekverade skapelsen som dennas ständiga ström av resultat.

Men återigen: hur bär sig Jaget åt i praktiken för att uppfylla denna krävande roll; vad är Jaget rent substantiellt för något ...?

På detta svarar Martinus överraskande att Jaget som sådant är något rent immateriellt, och att det i kraft av detta som funktionsprincip betraktat endast kan lösa sin speciella uppgift genom att det evigt befinner sig i ett komplementärt samspel med en annan kosmisk funktionsprincip. Nämligen den funktionsprincip, vilken i förhållande till Jaget spelar rollen som just skapar- och upplevelseförmåga för detsamma, och detta så effektivt att ovan nämnda

samspel både objektivt och subjektivt har hela den så kallade materiella världen och verkligheten till sitt förfogande med dess samtliga egenskaper, processer, energier och krafter.

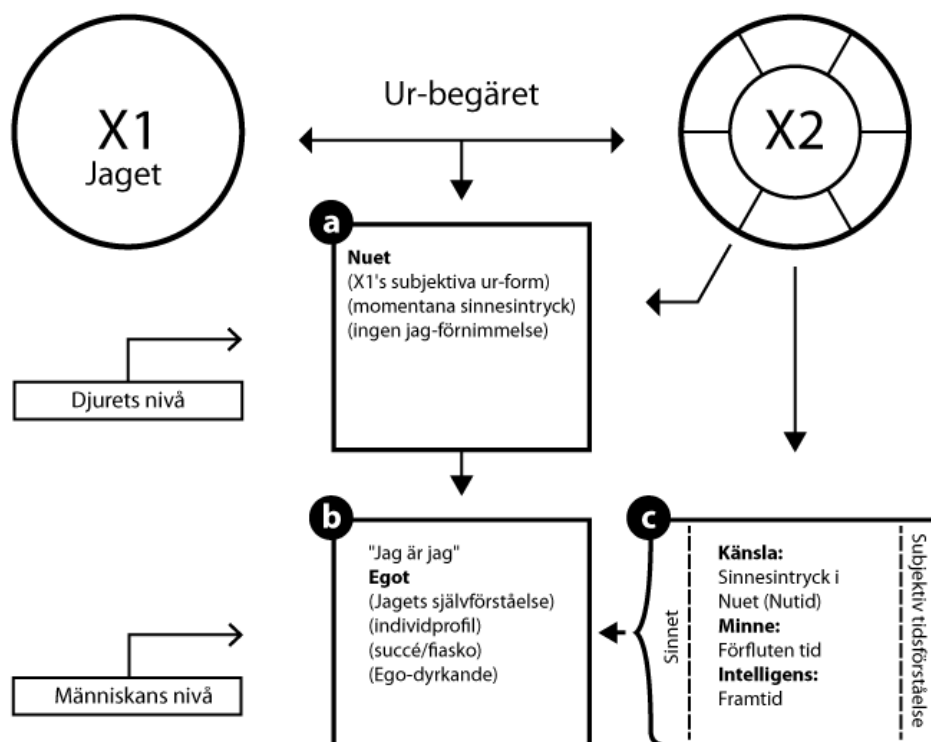
Emellertid reser detta oundvikligen frågan, hur det immateriella Jaget kan utöva ett praktiskt inflytande på den omtalade skapar- och upplevelseförmågan i betraktande av att denna som ansvarig för bl.a. den materiella världen och denna verklighets existens helt klart själv måste ha status som någonting materiellt ...? Hur är ett sådant styrande samspel mellan det materiella och immateriella överhuvudtaget möjligt ...?

Det är det på det viset – upplyser Martinus oväntat för de flesta – att skapar- och upplevelseförmågan bakom sin uppenbarligen materiella framtoning, image, rent faktiskt är lika immateriell som det Jag, vilket den har till uppgift att tjäna. Det är den i den meningen att allt det materiella i grund och botten är en fråga om ENERGI, och där det samtidigt gäller att energi för det kosmiska medvetandet inte är något materiellt, utan däremot något immateriellt (läs andligt), som är utrustat med förmågan att simulera det materiella på otaliga sätt. I otaliga skapta former och uttryck – biologiska former inkluderade.

Jaget plus dess skapar- och upplevelseförmåga består alltså i grund och botten av ett och samma immateriella "ur-stoff"/X och förmår på grundval av detta funktionsmässigt samarbeta och supplerar varandra på ett ändamålsenligt sätt i den mening att Jaget/X₁ via sin funktionella status och det härmed förbundna herradömet över skapar- och upplevelseförmågan/X₂ blir i stånd till att inte endast säkra sig ett "naket" intryck av sig själv som ett evigt NU, men också att supplerar detta elementära intryck med otaliga skapade tilläggseffekter – alltså kolorit i form av en mångfald av livsupplevelser. Ja, detta i en sådan grad att existensen inte endast får ett obligatoriskt värde för Jaget, men i pakt med dess immateriella oförgänglighet och odödlighet helt enkelt engagerar, fascinerar, hänför och trollbinder det från evighet till evighet ...

PS!

Som slutkommentar skall det för ordningens skull nämnas, att det med utgångspunkt i Martinus kosmologi finns en möjlighet att medvetet framkalla upplevelsen och erkännandet av det eviga Nuet i dess initiala, nakna renkultur eller ur-form – en möjlighet, vilken är tillgänglig fullständigt riskfritt för praktiskt taget alla som seriöst och allvarligt önskar att utnyttja den. Metoden finns beskriven i artikel *Om Jaget, Egot och Sinnet – En väg till mental suveränitet*.

(Renritning och digitalisering av diagram: Linus Larsson)

Diagramförklaring

Diagrammet visar i en överblick de komponenter som gemensamt ligger till grund för Jagets upplevelse av ett evigt Nu och i förlängningen av detta fenomenet tid.

De två cirkelfigurerna överst i diagrammet hänvisar till Jaget/X1 och dess skapar- och upplevelseförmåga/X2.

I verkligheten är de två X:n inte åtskilda från varandra, men skapar tillsammans ett dualistiskt funktionskomplex som, drivet av Jagets ur-begär, exekverar den dynamik vilken låter Jaget uppleva och erkänna sig själv och därmed skänker det subjektiv status. I första instans som ett evigt Nu, och i förlängningen av detta som en "kolorering" av Nu, känt som "*livets upplevelse*" i en mångfald av former. Former som förutom rörelse bl.a. inkluderar fenomenet tid som både nutid, dåtid och framtid.

Med hänsyn till detta befinner sig Jaget/X1 definitivt i skuld till sin skapar- och upplevelseförmåga/X2, vilken genom att råda över 7 grundenergier frambringar livsupplevelse på olika nivåer. Av dessa nivåer ska här särskilt fokuseras på företrädesvis djurets och den jordiska människans tillstånd, återgivet som fält **a** och fält **b**.

Gällande fält a: Här ses djurets tillstånd i förhållande till begreppet tid, kännetecknat av att djuret som innehavare av en minimal intelligens inte är medvetet om vare sig Nuet eller sitt Jag, utan endast spontant och oreflekterat upplever livet som momentana sinnesintryck, vilka refererar till en yttre fenomenvärld och följaktligen inte omfattar föreställningar om vare sig nutid, dåtid och framtid.

Gällande fält b: Här ses den jordiska människans situation som utmärker sig genom att människan tack vare ett visst mått av intelligens har blivit medveten i sig själv som en individ, vilken inte endast är utrustad med ett personligt Jag, utan också ser detta Jag som ett föremål för fortlöpande livsupplevelse i Nuet. En livsupplevelse, som det via minnet, till och med kan återframkalla i Nuet och därmed hänföra till en så kallad *dåtid*, (förfluten tid) samtidigt med att det med denna erfarenhetsgrund via sin intelligens också kan förutse kommande livsupplevelser med referens till en så kallad *framtid*.

Gällande fält c: Enligt Martinus är hela Jagets subjektiva tidsuppfattning med dess utgångspunkt i Nuet ett frukt av dess skapar- och upplevelseförmåga/X2, och tillsammans med all annan dagsmedveten livsupplevelse representerar denna frukt det drag hos människan vi kallar *sinnen* och som är skådeplatsen för hela dess så kallade inre liv. Ett liv, som också – och inte minst – omfattar vårdandet av Egot. Alltså vårdandet av Jagets självmedvetande eller framtoning, *image*, i eviga tider ...

Efterskrift till Jaget och Det Eviga Nuet

v/ Per Bruus-Jensen

Om tidens landskap

Videbæk 01.04. 2011

Vaknade idag med följande dröm i medvetandet - uttryckt här i klumpiga och otillräckliga meningar:

Själva drömmen:

Jag såg ett rumsligt landskap övertäckt av ett tidslandskap, som i Nuet visade det rumsliga landskapet både i dåtid, nutid och framtid. Och märk väl ett dynamiskt sådant, i den meningen att framtiden i överensstämmelse med bl.a. de levande väsendenas mer eller mindre fria viljeföring, hela tiden blev registrerat och uppdaterat med det som sker i Nuet såväl som med det som har skett i förfluten tid ...

Erhållen kunskapsinsikt

Det vi kallar "tiden" är i princip ett dynamiskt, tredimensionellt landskap i rummet; ett landskap som vi utifrån våra mänskliga villkor och förutsättningar successivt upplever i Nuet.

Tiden är rummets tredimensionella historia i dåtid, nutid och framtid sett som en enhet, på så sätt att tid och rum i verkligheten är två sidor av samma sexdimensionella (rum: längd, höjd, bjup; tid: nutid, dåtid/förfluten tid, framtid) "mynt".

Denna "historia" uttrycker konstant det alltomfattande gudomliga medvetandet och viljan, och därmed "Guds planer med sig själv".

Människans förhållande till "tidens landskap" är som en myras förhållande till en målning som den kryper över.

- eller rättare sagt: som en myras förhållande till en dynamisk TV- bild som den kryper över.

På samma sätt är prekognition en fråga om en högre utsiktspunkt över tidens landskap än den som de mänskliga sinnen och det mänskliga intellektet representerar.

Hela universum är i verkligheten en holistisk TV-bild vilken konstant uppdateras i Nuet.

Om Gud stängde av "strömmen" till universumet skulle det försvinna lika snabbt som när man stänger av TV:n i sitt hus, och i bästa fall efterlämna en kort efterglöd ...

Konklusion

Tiden är inte något som går som en klocka, men är däremot ett utbrett landskap som förutom nutid också omfattar både dåtid och framtid, och som dessutom konstant uppdateras i Nuet, och som tidigare framhållits, konstant förnyas och förändras med hänsyn till den dimension vi kallar framtiden. En dimension som högre förnimmelse- och medvetandetillstånd mer eller mindre kortvarigt ger en inblick i.

Den framtida delen av tidslandskapet kan uttryckas som projektion av de *fakta*-potentialer, vilka som en konsekvens av den konstanta uppdateringen löpande förbinder sig med nuvarande och framtida delar av samma landskap.

Då tidslandskapet är oupplösligt förbundet med den tredimensionella rumsfaktorn, och en sådan inte finns på det parafysiska/andliga planet, befinner sig samma plan per definition utanför tid och rum i "form" av ett oändligt, immateriellt världsdjup. Allt måste här oupphörligt skapas i Nuet för att få existens ...